

Дѣдо Цеко и баба Злата седѣха въ опушената стая и не мърдаха.

— Бабо, запали лампата и сложи трапезата, — рече старецътъ. — Дай да си похапнемъ, каквото далъ Богъ. Такъвъ бѣдни вечеръ никога не помня, но . . . Замълча и пакъ се наведе.

Понадигна се баба Злата и почна да тършува изъ тъмното. Въ сжщото време лавнаха кучета. Обади се и тѣхниятъ Мурджо. Баба Злата видѣ презъ прозореца, че нѣкой мина презъ двора. И докато да обади на стареца, на кжщната врата се почука, и нѣчий мъжки гласъ избърбори. Додето да му отворятъ, той бутна и влѣзе.

— Добъръ вечеръ.

Баба Злата държеше току-що запалената лампа и се мъчеше да види, кой иде по това време въ дома ѝ.

— Гoro! изведнѣжъ извика старата. — Синко!

Момъкътъ я прегърна, притисна я до себе си и взе лампата отъ ржцетъ ѝ.

— Навреме ли идвамъ, — проговори той.

— Навреме, навреме! Дѣдо Цеко се понадигна разплаканъ и хвана сина си за раменетъ.

— Добре си ми дошелъ, сине. Цѣлъ день днесъ сме мислили за тебе. И какви ли не лоши мисли ни минаха презъ старческитъ глави.

Когато коледаритъ запѣха и кучетата лавнаха, та се разбуди цѣлото село, щастливитъ старци бѣха прилекнали до своя скжпъ гостъ и го слушаха. Той имъ разказваше за своя пустъ скитнически животъ.

Славчо Ангеловъ

ЗИМНИЯТЪ ВИХЪРЪ

Затворенъ въвъ тъмна пещера отъ мартъ севернякътъ си спи, но ето че декемврий пристигна, отключи желѣзни врати.

Сепна се зимниятъ вихъръ и се събуди отъ сънъ, грабна камшика си леденъ, бързо изскочи навънъ.

Засвири въ коминитъ грозно, зашиба съ камшика безъ жалъ, отъ голитъ клони събори и сетния листъ пожълтѣлъ.

Паднаха низко мъглитъ, слънчо задъ тѣхъ се закри, — скоро полята, горитъ снѣжна завивка покри.

Георги Костакевъ